

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobkyně: X, narozena dne X,
státní příslušnice X,
bytem X,
zastoupena X,
se sídlem X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne X, čj. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne X, čj. X, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně podanou žalobou napadá shora označené rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že tvrzenými

důvody žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jsou její o. ze z., u. a o. jejího ž. kvůli její p. ke k. c. X (dále také jen „c.“). Žalovaný neshledal splnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Poukázal na to, že žalobkyně uvedla v žádosti o udělení víza n. informace vůči z. ú. Č. r. O mezinárodní ochranu požádala a předmětná tvrzení uvedla až v p. s. v X, což značně snížilo její věrohodnost. Žalovaný má za to, že postup skupiny X k., k níž žalobkyně p., byl za ú. o. t. o. Vydání c. d. žalobkyni na její pravou t. a její bezproblémové v. přes přísně k. l. v X s. o nezájmu X s. o. o její osobu. Žalovaný dospěl k závěru, že důvodem opuštění země původu byly s vysokou pravděpodobností e. důvody, nikoliv p. To dovodil z o. s. a o. X bez konkrétních objektivních důvodů. Žalovaný připustil, že žalobkyně je p. uvedené c., která byla X úřady zařazena mezi z. s., avšak shledal, že žalobkyni nehrozí p., neboť ona sama se nikdy v minulosti nestala jeho o. Žalobkyně mohla vyřešit své p. v. p. do jiné č. X, neboť s p. se setkala jen v rámci jednoho m. Žalovaný shledal, že žalobkyně nesplňuje ani podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 13 a § 14 zákona o azylu. Ve vztahu k doplňkové ochraně podle § 14a zákona o azylu žalovaný usoudil, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, pro něž by jí v zemi původu h. v. ú. Zopakoval, že žalobkyně se nikdy nestala terčem negativního jednání ze strany s. o., a doporučil jí p. v rámci X, neboť jí byl v jiném m. bez problémů v. c. d.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobkyně napadla žalobou rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu výroku. Konstatovala, že ve správním řízení byl porušen § 3 ve spojení s § 2 odst. 4, § 68 odst. 3, § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný založil napadené rozhodnutí na skutečnostech, které nemají vliv na posouzení důvodnosti o. žalobkyně z p. nebo reálnosti h. v. ú. Žalovaný dále porušil § 12 a § 14a zákona o azylu, neboť nelze spolehlivě vyloučit p. žalobkyně za podání žádosti o mezinárodní ochranu, a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“), čl. 3 Úmluvy proti m. a jinému k., n. či p. zacházení nebo t. (publ. pod č. 30/1988 Sb.) a čl. 33 Ženevské úmluvy, jelikož n. žalobkyně do země p. by byl p. závazek *non-refoulement*.
3. Žalobkyně konstatovala, že důvodem její žádosti o mezinárodní ochranu bylo p. ze strany X s. o. z důvodu p. n. Je č. k. c. X (S. s., p. označované také jako X) a obává se pokračování p. v případě n. n. do X. K tomu zopakovala některá tvrzení uvedená v průběhu správního řízení. Byla také o. d. n. ze strany m., které vyústilo ve z. vyžadující n. h. X s. o. zůstaly nečinné.
4. Žalobkyně odmítla závěr žalovaného o absenci odůvodněné o. z p. v budoucnu dovozenou z toho, že nebyla v zemi původu nikdy v. p. Žalovaný pochybil také tím, že vůbec nezkontroloval udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) zákona o azylu s tím, že žalobkyně nebyla politicky aktivní. Podle žalobkyně je nutné pojem politická práva a svobody vykládat tak, že zahrnují i uplatňování n. s. K tomu zopakovala tvrzení uvedená při v. popisující její p. v souvislosti s p. její v.
5. Žalobkyně dále tvrdí, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Zdůraznila, že v X byla p. Přitom podle judikatury není absence p. v minulosti překážkou uplatňování odůvodněné o. z p. Postačuje, že p. byli jiní č. c., tj. osoby v podobném postavení. K tomu zopakovala části své výpovědi, kterou učinila při pohovorech. O. osobám v obdobném p. byla udělena mezinárodní ochrana také jen na

základě jejich výpovědi, aniž by ji mohly jakkoliv prokázat. Pro existenci odůvodněné o. postačuje přiměřená pravděpodobnost, že by žalobkyně po návratu do země původu byla p. Žalovaný tak měl postupovat ve prospěch žalobkyně, pokud zjistil nízký standard dodržování lidských práv v X, nedostatek důkazů však přičetl k tíži žalobkyně, čímž porušil § 50 odst. 3 a 4 správního řádu a čl. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci t. z. nebo osoby bez s. p., aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro u. nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Její o. z budoucího p. jsou odůvodněné s ohledem na obsah z. o zemi původu. Podle žalobkyně žalovaný nijak nezohlednil d. n. ze strany m., přestože jí p. odmítla pomoci. Nezkoumal tedy otázku p. z důvodu p.

6. Žalobkyně má za to, že h. ú. dosahuje intenzity p. s ohledem na to, co vypověděla o kontaktu s b. s., což žalovaný jen bagatelizoval. K jejímu t. s. nedošlo jen proto, že se jí včas podařilo u. ze země. Svou výpověď považuje za konzistentní, k nepřesnostem došlo v důsledku překladu. K závěru o p. postačuje i p. n. ze strany p. V případě návratu se žalobkyně o. z. a m. (k tomu odkázala na z. o p. k. v X).
7. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s možností v. p., neboť není zřejmé, z čeho dovodil, že v jiných č. X nebude v. p. Napadené rozhodnutí zcela postrádá hodnocení účinnosti využití tohoto institutu, proto je v této části nepřezkoumatelné. Nadto je v rozporu se z. o zemi původu. V řízení bylo spolehlivě prokázáno, že žalobkyně byla p. z důvodu n. v.
8. Žalobkyně se dále domnívá, že případně splňuje i podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. a), b) a d) zákona o azylu. H. této ú. plyne ze z. o zemi původu ve spojení s výpovědí žalobkyně. T. žalobkyně ve smyslu odst. 2 písm. b) citovaného ustanovení jí h. také z důvodu m. p. X k. v Č. r.
9. Ve vztahu k rozložení důkazního břemene žalobkyně připustila, že neprokázala n. ze strany s. o., ale ve třech pohovorech poskytla konzistentní věrohodnou výpověď zapadající do kontextu z. o zemi původu. Žalovaný její věrohodnost nevyvrátil, měl tedy aplikovat důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti a v pochybnostech postupovat ve prospěch žalobkyně.
10. Žalobkyně dále namítla, že závěr žalovaného o o. a e. m. p. do Č. r. není podstatný při posuzování podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. V osmi případech, kdy žalovaný mezinárodní ochranu udělil kvůli p. z důvodu n., konstatoval stejný závěr, avšak rozhodl odlišně, aniž by bylo jasné proč, čímž porušil § 2 odst. 4 správního řádu.
11. Podle žalobkyně jí nelze klást k tíži snahy o integraci v Č. r. Začala zde p. až po r. a p. od podání žádosti. Pro udělení mezinárodní ochrany je to irrelevantní. P. s. opustila z o. o svou bezpečnost, neboť se zde objevili d. X, kteří o X žadatelích s. i. N. ú. poskytla jen proto, aby se jí podařilo vycestovat z X. Závěr žalovaného o o. h. p. je mylný, neboť žalobkyně p. s j. s. k. z p., přičemž zopakovala důvody ú. ze země. Není na závadu, že o mezinárodní ochranu požádala až v p. s. v X, neboť zákon o azylu to umožňuje. Nalezení s. bylo snadné, protože jedna s. hovořila a. Zástupkyni žalobkyně jsou známa odůvodnění rozhodnutí žalovaného v obdobných případech. Uvedené výtky žalovaného jsou v totožném znění ve všech rozhodnutích. Není tak jasné, proč v některých případech byla udělena mezinárodní ochrana, zatímco v jiných nikoliv.

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl ve vztahu k pojmu p. p. a s., že n. d. u. c. s. za účasti č. osob nelze zahrnout pod tento pojem. Žalovaný trvá na svém hodnocení věrohodnosti, výpovědi žalobkyně byly nekonzistentní a vnitřně rozporné. Její odpovědi byly obecné a vyhýbavé a v případě logických rozporů se odkazovala na neověřitelné zdroje. O nevěrohodnosti žalobkyně s. i to, že informace o o. X si vyhledaly se s. již v X. Možnost vnitřní ochrany žalovaný pro nadbytečnost neposuzoval, neboť měl za to, že žalobkyně nečelila takovým o., které by to odůvodnily. Podle žalovaného žalobkyně pouze z. znalosti p. n. m. v X a sama nikdy o. nebyla. Poukázal na z. o zemi původu potvrzující, že s. o. o žalobkyni nemohou mít zájem, když jí vydaly c. d. a nechaly ji o. zemi. V případě n. či z. c. nedochází k nárůstu jejich d. na c. ú. Ve vztahu k doplňkové ochraně uvedl, že se nedopustil m. p. X k., přičemž neexistují žádné důkazy o š. z. neúspěšných žadatelů o azyl v zemi původu žalobkyně. Žalobkyně měla ze zákona možnost vybrat si, kde žádost o udělení mezinárodní ochrany podá, nikoliv už kdy, neboť tak měla učinit bezprostředně po v. na území Č. r. Kvůli velkým rozporům ve výpovědích žalobkyně není možné rozlišit, která ze tří výpovědí je pravdivá. Napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněné a netrpí nepřezkoumatelností. Odkaz žalobkyně na řízení v obdobných věcech je irrelevantní, neboť žalovaný musí vždy postupovat individuálně.
13. Žalobkyně v replice rozporovala argumenty z vyjádření žalovaného odkazy na obsah žaloby, uvedla nové argumenty podporující její argumentaci a setrvala na svém procesním stanovisku.

Posouzení žalobních bodů

14. Soud ověřil, že žaloba ze dne X byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
15. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně dne X podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne X v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uvedla, že v. k. a náleží k c. X (S. s.). Jako důvod žádosti uvedla jen skutečnost, že se c. o. jako č. této c.
16. Dne X byl se žalobkyní proveden pohovor k žádosti v X jazyce za přítomnosti tlumočníka X jazyka. Z p. o pohovoru plyne, že žalobkyně je schopna popsat základní charakteristiku uvedené c. včetně p. o. Její č. se stala X k. poté, co zažila t. i. d. n. ze strany m. ústící v n. h. Jedna z č. c. jí pomohla a přivedla k v. Před vstupem do této c. byla bez v. Nejedná se o státem u. c., proto se její č. mohou s. jen t. S. byla r. a musela se často měnit jejich m. Žalobkyni s. p. asi od X v místě jejího b. a z. na z., aby zjistila, kde se s. č. c. V důsledku toho se asi š. p., ale p. vždy z., kde b. B. se, že bude z. a že jí něco u. Od X do X ž. ve s. d. s č. c. Žalobkyně o. m. a d., neboť o. a jeho m. jí v. ze s. d. kvůli nově p. v. M. s. zůstal u m. Žalobkyně dále popsala i. z X ve m. X. Při cestě na s. se č. č. c. byly s. p. Snažily se jim u. a u. se v p., celou noc byly na ú. Jedna k. se od s. o. a později z., že byla z. p. Žalobkyně dostala s. a u. do v. M. O z. k. se dozvěděly zprostředkovaně od s. P. p. způsobilo u. od b. jedné z č. c., kteří nesouhlasili s jejím v. Žalobkyně věděla o dalších případech č. c. z. p., docházelo k tomu často na základě u. Žalobkyně upřesnila, že k p. p. došlo po u., když opustily byt jedné z č.
17. Po p. do X se žalobkyně dozvěděla od k., která byla na s. c. v X, že p. je stále h. P. navštívila také byty dalších č. c. V X žádné p. s p. neměla. Opustit X se žalobkyně rozhodla s k. z p. po V. X. Do m. X si jela zařídit n. p. C. k. zařídila l. a p. V X šly na č. a., kde získaly p. k v. do Č. r. Tu si vybraly pro r. ke s. v. P. dne X. V l. se seznámily s d. X ž.,

s nimiž se vydaly do X, kde měly domluvené u. Od nich se dozvěděly o možnosti žádat o azyl. Do X přišly až X, neboť se o ní dozvěděly den před tím od o. v X. Jedna z X z l. hovořila a., což všem pomohlo. Závěrem uvedla, že se nemůže vrátit do X, čelila by p. ze s. s. o., hrozí jí z. a t. pro v. státem nepovoleného n. O. z X proběhl bez potíží. Přestěhování v rámci X by jí nepomohlo, protože o. s. v. se vztahuje na celé j. ú. V X se chodily m. do m. k.

18. Při opakovaném pohovoru dne X se žalovaný otázkami zaměřil na to, proč si žalobkyně vybrala jako cílovou destinaci Č. r., na proces vyřizování d. k v. a n. údaje v žádosti o vízum. Žalobkyně uvedla, že c. k. vyplnila některé n. údaje za účelem kladného vyřízení žádosti o vízum. Dále podrobněji popsala průběh cesty z X do X a své p. u. v zemi původu. Při druhém opakovaném pohovoru dne X žalobkyně znovu popsala základní charakteristiku c., potíže, které měla v důsledku v. své v., a další i. s p. z X. Při cestě na k. na s. se s. je s. č. a., seděli v něm d. m. v c. Mysleli si, že to je p., neboť to znali z vyprávění od dalších č. c. Podařilo se jim u., ale další den na ně čekalo před domem s. a. se s. ř. To, že se jedná o p. a., žalobkyně poznala z podoby jeho poznávací značky. Znovu se jim podařilo z. se p. Když dorazily domů k jedné s., oznámila jim, že doma u žalobkyně je p. S. jim nabídla, že mohou b. v jejím s. b. Žalobkyně s k. si hned šly sbalit věci a p. se do tohoto b. ve v. č. Zopakovala, že se obává, že bude kvůli svému v. z. p. V roce X jí jedna č. c. vyprávěla, jak jí p. m. e. o., v. b. t. pod n. a b., aby p. j. v. p. o. v c. o. a i. o s. p. Žalovaný se dále vyptával na detaily p. p. z X, vydání c. d. a o. k v.
19. V ručně psaném podání ze dne X označeném jako žádost o azyl žalobkyně popsala d. n. ze s. m., o. k v. a p. p. Dne X žalobkyně předložila d. v X vytištěné z několika w. s. pojednávající zřejmě o z. s k. v X, jak žalobkyně upřesnila na dotaz žalovaného. Dále předložila p. f. X v X, podle nějž se k. k. z X umístěná v z. v X p. ú. n. ž. a p. se bez nároku na o. na ú. s.
20. Ze správního spisu dále vyplývá, že pro posouzení situace v zemi původu žalovaný shromáždil jako podklad informaci M. v. V. B. z X, X: K., informaci M. v. V. B. ze dne X, Z. o l. p. a d. za rok X – kapitola X: p. z. – X, informaci M. z. v. S. s. a. ze dne X, V. z. o s. v. za rok X, překlad vybraných částí, v. z. X. A. A. za rok X, X – p. k. a c. v X X vládou, v. z. A. I. X/X – S. l. p. ve s. – X, z. F. H. ze dne X, S. ve s. X – X, v. z. H. R. W. X, informaci M. v. Č. r., X, X – h., z., s. a v. Vybrané z. z výše uvedených byly opatřeny i v X překladu.
21. Při seznámení s podklady rozhodnutí žalobkyně dne X shrnula průběh řízení, doplnila důkazy a předestřela právní hodnocení jejího případu. Ve vyjádření ze dne X žalobkyně dále popsala svou n. v. a zasadila ji do podmínek země původu.
22. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Tento článek vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedený závazek transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Vzhledem k tomu, že Č. r. obsah této směrnice netransponovala do svého vnitrostátního právního řádu, ač tak měla nejpozději

do 20. 7. 2015 učinit, má ustanovení předmětného článku přímé účinky a užije se na tento případ, protože řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno po tomto datu (čl. 52 odst. 1 věta první procedurální směrnice). Procesní pravidla vyplývající z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice se proto prosadí na úkor § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

23. Obecná tvrzení žalobkyně, že v řízení byla porušena vyjmenovaná ustanovení právních předpisů a mezinárodních smluv, doprovázená parafrází textu těchto ustanovení, nejsou žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dle ustálené judikatury jím je konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči nim dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spisu, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ tvrzené nezákonnosti (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58). Na tomto právním názoru setrval rozšířený senát NSS i v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78, v němž s odkazem na svůj předchozí, výše citovaný rozsudek potvrdil, že náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jemu domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum. Závěry uvedené ve zmíněných rozsudcích byly potvrzeny usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 3. 2018, čj. 10 Azs 65/2017 – 72.
24. Za řádně formulované žalobní body lze považovat jen ty námitky žalobkyně obsažené v bodu II žaloby, které byly v dalším textu žaloby rozvedeny tak, aby splňovaly výše nastíněné vlastnosti.
25. Podle § 28 odst. 1 a 2 zákona o azylu se mezinárodní ochrana udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Neshledá-li ministerstvo důvody k udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany, odůvodní své rozhodnutí ve vztahu k oběma formám mezinárodní ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a zákona o azylu se udělí doplňková ochrana cizinci, který nespĺňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje

a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

26. Soud předesílá, že vycházel z rozsudků NSS ze dne 29. 8. 2019, čj. 9 Azs 39/2019 – 77, ze dne 4. 9. 2019, čj. 9 Azs 125/2019 – 61, ze dne 19. 9. 2019, čj. 2 Azs 401/2018 – 64, ze dne 22. 10. 2019, čj. 10 Azs 41/2019 – 82, ze dne 14. 11. 2019, čj. 8 Azs 384/2018 – 63, a ze dne 28. 11. 2019, čj. 3 Azs 55/2019 – 56, týkajících se obdobných případů. Přestože soud zjistil, že napadené rozhodnutí je v některých částech nepřezkoumatelné, vypořádal se s námitkami žalobkyně v rozsahu, jež rozhodnutí umožnilo (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006 – 74).

27. K námitce žalobkyně týkající se p. za uplatňování p. p. a s. podle § 12 písm. a) zákona o azylu soud uvádí, že se neztotožnil s její argumentací. Žalovaný se touto otázkou zabýval na straně X napadeného rozhodnutí a dospěl ke správnému závěru, že nic z toho, co bylo zjištěno v průběhu správního řízení, neodůvodňuje udělení azylu ve smyslu citovaného ustanovení. Soud dodává, že pro naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu by žalobkyně musela být v. p. „za uplatňování p. p. a s.“. Toto ustanovení je třeba vykládat v návaznosti na čl. 43 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), v němž má svůj předobraz. Pojmu politická práva je proto třeba přiřknout stejný obsah, který mu dává Listina. V ní jsou politická práva zakotvena v druhém oddílu hlavy druhé (čl. 17 až čl. 23), jak plyne z jeho nadpisu (viz rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 Azs 45/2008 – 67). Mezi tato práva patří i práva jmenovaná žalobkyní (právo na s. p., právo s.). Uplatňování těchto práv může být podřazeno pod § 12 písm. a) zákona o azylu, pokud byl při jejich uplatňování přítomen p. či v. aspekt spočívající v odporu proti s. a jeho z. To však v daném případě chybí, neboť z výpovědi žalobkyně plyne, že účelem s. č. c. nebylo realizovat shora uvedené p. p., natož pak b. proti s. z., nýbrž jen p. jejich v. (tedy byla naplňována n. s. ve smyslu čl. 15 a 16 Listiny, která je řazena mezi základní lidská práva a svobody). Ačkoliv ze z. o zemi původu plyne, že X s. o. s. jen p. státem r. n. s., samotné č. a p. v. ve státem n. c., mezi něž patří i S. s., nelze vyložit jako o., který by

odůvodnil aktivování § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobkyně sama ani v jednom z pohovorů nezmínila nic, co by nasvědčovalo tomu, že p. v. se s., byť jen nepřímou, představovalo o. vůči v. u. Šlo jen o p. jejich n. v. [srov. rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2009, čj. 5 Azs 7/2009 – 98, bod IV. (ii)].

28. Současně je ovšem třeba připustit, že by s. o. mohly žalobkyni připisovat p. p. n., a to na základě prosté skutečnosti, že je č. c., tedy mohla by se obávat p. pro z. určitých p. n. ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Na základě z. o zemi původu, které jsou součástí správního spisu, nelze spolehlivě dovodit, zda ideologie c., jejíž je žalobkyně č., má též p. k. Na tuto skutečnost by bylo možné usuzovat z toho, že obě ústřední postavy c. „s“ X a „s“ X z. a. s., s. „X“, s. s X, u. před v. X armádou na X a posléze do S. s. a. (viz informaci X M. v. Č. r. ze dne X). V judikatuře některých soudů členských států Evropské unie byl přitom ve vztahu k č. C. v. B., která rovněž vychází z u. „s.“ X, formulován právní názor vycházející ze shromážděných z. o zemi původu, že všem č. C. v. B. h. p. z důvodu z. p. p., které je spojeno s jejich č. v c. k. k r., jejímž cílem je zničit K. s. X, která je považována za S. [viz např. rozsudky Správního soudu v X (V. K.) ze dne X, sp. zn. A 6 K 7906/16, a ze dne X, sp. zn. A 6 K 436/17, dostupné na <http://X>]. Žalovaný neshromáždil k c., jejíž č. je žalobkyně, natolik podrobné informace, aby bylo možné na jejich základě posoudit, zda součástí jejího u. je též n. vůči s. r. Ani tímto směrem nevedl pohovor se žalobkyní, aby alespoň tímto způsobem postavil uvedenou otázku najisto. V této souvislosti ze zpráv shromážděných žalovaným (konkrétně zprávy X MV ČR ze dne X) vyplývá, že c. X je stejně jako C. X považována X státními orgány za tzv. z. k., nikoliv pouze za „obyčejnou“ n. c. Žalovaný dostatečně neobjasnil, co je podstatou označení určité c. či n. s. za tzv. z. k., tedy zda např. její č. jsou vystaveni p. s větší pravděpodobností než č. ostatních n. c. Z hlediska procesního je třeba zmínit, že úkolem žalobkyně bylo pouze přednést skutkové okolnosti, kvůli nimž žádá o mezinárodní ochranu, nikoliv je právně podřadit pod jednotlivá ustanovení zákona o azylu, případně též části alternativně formulovaných hypotéz právních norem (tedy uvést právní kvalifikaci důvodu, pro nějž je o. jakožto č. c. p.). Skutkový stav, z něhož žalovaný vycházel, tedy nebyl zjištěn v rozsahu potřebném pro posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Pokud by žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana ve formě azylu pouze z důvodu nedostatku příčinné souvislosti odůvodněných o. z p. s azylově relevantním důvodem, vedl by tento nedostatek spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu ke zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V dané věci se o takový případ nejedná, neboť napadené rozhodnutí je založeno na závěru o neexistenci odůvodněných o. z p. Jelikož soud ruší napadené rozhodnutí kvůli nepřezkoumatelnosti týkající se tohoto stěžejního závěru žalovaného (viz níže) a ve věci bude vedeno další řízení, je třeba, aby se žalovaný, pokud se potvrdí existence odůvodněných o. z p., zabýval tím, zda h. p. nesouvisí s p. p. které by s. o. země původu mohly žalobkyni p. z důvodu jejího č. v c.
29. Soud souhlasí se žalobkyní, že absence p. v minulosti sama o sobě nepostačuje k učinění závěru, že nemůže mít odůvodněnou o. z p. ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí připustil, že žalobkyně je č. c. (viz stranu X), ale neshledal, že by ona sama byla někdy s. o. p. z důvodu n. v. ve smyslu zákona o azylu, přičemž neuvedla žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly, že k tomu po jejím návratu do země původu dojde.
30. Skutečně se nejeví, že by sama žalobkyně byla vystavena jednání, které by bylo možno označit za p. ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Podle něj se p. rozumí z. p. l. p., jakož i

opatření působící p. n. nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity p., pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci p. Tuto definici je třeba vykládat ve světle čl. 9 kvalifikační směrnice. Konkrétní typové akty p. jsou uvedeny v čl. 9 odst. 2 (jde např. o použití f. nebo p. n., právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem, nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání). Tyto akty p. lze považovat za p. jen za splnění podmínek čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, tj. svojí povahou nebo opakováním musí jít o jednání dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Úmluvy nelze odchýlit. Těmito právy jsou práva upravená v čl. 2, čl. 3, čl. 4 odst. 1 a čl. 7 Úmluvy, tedy právo na život, zákaz mučení, nelidského a ponižujícího zacházení, zákaz otroctví a nevolnictví a zákaz trestu bez zákona. Alternativně se může jednat o souběh různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce podobným způsobem. Je tedy zřejmé, že jednotlivá opatření státních orgánů země původu mohou být považována za pronásledování pouze tehdy, jestliže vzhledem k jejich intenzitě nebo četnosti představují zásadní zásah do základních lidských práv. Postižení jedince těmito akty musí být natolik vážné, že ho nelze vůbec tolerovat, neboť má existenciální charakter nebo zbavuje dotčenou osobu citelně její lidské důstojnosti.

31. Žalobkyně při výsleších popsala ú. ze s. p. a z. kvůli n. p. v. a několik i. s p. spočívajících v jejím s. Ani v jednom případě žalobkyně nebyla z. a nepřišla do přímého kontaktu se s. o. z důvodu svého n. v. Žalobkyni popsané i. mohou svědčit o n. či z. ze strany p., ale zřejmě svou intenzitou ani četností nedosahují intenzity p. ve výše rozvedeném smyslu. P. jí měla ve dvou případech s. a pokoušet se o její z. Žalobkyni se podařilo vždy u. a p. své pokusy již n. Podle setrvalé judikatury NSS má však posuzování odůvodněných o. z p. prospektivní povahu, takže není zcela nezbytné, aby žadatel o mezinárodní ochranu v minulosti již konkrétní akt p. utrpěl. Například v rozsudku ze dne 24. 8. 2017, čj. 1 Azs 227/2017 – 33, NSS připomněl, že *„řízení o mezinárodní ochraně je specifické prospektivním rozhodováním, což znamená, že se posuzuje riziko h. žadateli v budoucnu. Pouhá skutečnost, že tedy stěžovatel dosud nebyl n. (...) podroben, neznamená, že mu takové n. n.“* V rozsudku ze dne 26. 7. 2018, čj. 7 Azs 162/2018 – 47, pak uvedl, že *„přezkum udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaven na potencialitě p. v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného n. v. ú. pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování (viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 47/2007 – 60, či ze dne 9. 6. 2008, čj. 5 Azs 18/2008 – 83). Samotné ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem s. jako subjektivním prvkem a odůvodněností s. z p. jako objektivním prvkem, nestanoví však podmínku faktického p. v minulosti. Je zkoumána možnost budoucího p., přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická.“*
32. Zmíněný standard přiměřené pravděpodobnosti budoucího p. vymezil NSS zejména v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006 – 82. Podle něj je přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane, tzn. že test přiměřené pravděpodobnosti představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech. Tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté, tzn. že test přiměřené pravděpodobnosti představuje *a fortiori* i nižší důkazní standard než standard nade vši

pochybnost v t. v. Přiměřenou pravděpodobnost je tedy třeba vykládat tak, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.

33. Skutečnost, že minulé p. je pouze indicií pro odůvodnění o. z p. do budoucna, avšak nikoli nutnou podmínkou, plyne ostatně i z čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice: *Skutečnost, že žadatel již byl p. nebo utrpěl v. ú. nebo byl vystaven přímým h. p. nebo způsobení v. ú., je závažným ukazatelem odůvodnění o. žadatele z p. nebo reálného n. utrpení v. ú., neexistují-li závažné důvody domnívat se, že p. nebo způsobení v. ú. se již nebude opakovat.* Prospektivnost posuzování odůvodnění o. z p. založil na citovaném ustanovení NSS např. v rozsudku ze dne 25. 4. 2019, čj. 5 Azs 207/2017 – 36: *„Posuzování odůvodnění s. z p. je úzce spjato s dalšími kritérii, jelikož, jak Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, posouzení podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaveno na potencialitě p. v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného n. v. ú. pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 47/2007 – 60, či ze dne 9. 6. 2008, čj. 5 Azs 18/2008 – 83). Samotný § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem s. jako subjektivním prvkem a s odůvodněním s. z p. jako prvkem objektivním, nestanoví však podmínku faktického p. v minulosti, ačkoliv předchozí p. žadatele je závažným ukazatelem odůvodnění s. žadatele z p. (viz čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice). Z tohoto důvodu nelze vyloučit, že žadatel bude mít odůvodněný s. z p. i v případech, kdy k němu v minulosti nedocházelo (obdobné závěry vyplývají z čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice i pro skutečné nebezpečí vážné újmy jakožto nezbytné podmínky pro udělení doplňkové ochrany). (...) V rámci přezkumu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany je tedy zkoumána možnost budoucího p., přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická, rozhodně však nemusí dosahovat či přesahovat 50 % (viz např. rozsudky NSS ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006 – 82, a ze dne 13. 8. 2010, čj. 4 Azs 11/2010 – 112).“*, srov. již zmíněný rozsudek čj. 9 Azs 39/2019 – 77, body 23 – 25.
34. Žalobkyně v průběhu správního řízení opakovala, že s. z p. pramení z jejího č. v z. c., neboť jí bylo známo, čemu jsou její č. v. ze s. s. o. Žalovaný připustil, že žalobkyně je p. této c., a na základě z. o zemi původu shledal, že jakožto č. z. c. může být v. n. jednání ze strany X o. Na stranách X, X, X, X, X, X a X napadeného rozhodnutí opakovaně uvedl, že nepochybně je obecnou problematickou situací k. n. m. a jejich v. v X. Dodal nicméně, že v rámci správního řízení o konkrétní žádosti o mezinárodní ochranu se neposuzuje obecná situace konkrétních m. a jejich p. v zemi původu, ale je nutné shledat individuální p. žalobkyně ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu. K tomu na straně X napadeného rozhodnutí pak jen uvedl, že žalobkyně nikdy nebyla v zemi původu v. p. ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu z důvodu p. ke konkrétní n. s., tedy závažnému porušení jejích základních lidských práv ze strany X o., a neuvedla ani žádné konkrétní a relevantní skutečnosti, které by svědčily o tom, že se na této její situaci v případě jejího návratu do vlasti cokoliv změnilo. Tím žalovaný nepřipustně absolutizoval požadavek minulého p. konkrétního žadatele o mezinárodní ochranu.
35. Byť žalovaný připustil (uživ slov „nelze zcela vyloučit“), že žalobkyně je p. c. X, nijak se nevypořádal s otázkou, zda sama p. k této c. (v postavení řadového č. vykonávajícího e. č.) nezakládá odůvodněné o. z p. Žalovaný jen na straně X napadeného rozhodnutí konstatoval převážně obecná zjištění ze z. o zemi původu o úrovni s. v. a s odkazem na to,

že žalobkyně v minulosti nebyla azylově relevantně p. pro svou v., uzavřel, že jsou její o. z p. neodůvodněné. Takový postup nelze akceptovat. Za této situace se žalovaný nemohl zastavit jen u toho, že žalobkyně nebyla v minulosti v. aktům, které by bylo možno kvalifikovat jako p., ale měl se podrobně zabývat otázkou, zda jí takové ú. nehrozí právě z důvodu samotného jejího č. v c. X. Touto otázkou se ovšem žalovaný vůbec nezabýval, neučinil k ní žádná skutková zjištění, a tedy nesprávné právní posouzení týkající se výkladu pojmu odůvodněný s. z p. [§ 12 písm. b) zákona o azylu] má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů.

36. Soud zjistil z informace M. v. Č. r. o c. žalobkyně, že patří k p. d. k. X úřady c. z. v X. letech minulého století a velmi aktivně p. jejich s., přičemž mělo být z. až X s. c. Spektakulární z. pokračovalo i v X. letech, kdy probíhal b. proti tzv. z. k. Sám žalovaný na straně X napadeného rozhodnutí vycházel mimo jiné ze z. F. H. ze dne X, podle níž jsou č. některých z. k. s. p., v. a m. Dále zde žalovaný vycházel z informace M. z. v. S. s. a. ze dne X, podle níž se objevily zprávy, že s. o. f. t., z., z., m., o. k t. o. s. nebo š. s. z. i n. n. s. za a. související s jejich n. v. a p. jejich n. p. Žalovaný však ve svém rozhodnutí nijak nevyřešil rozhodující otázku, jaké konkrétní n. h. č. c. (v obdobném podstavení, které přísluší žalobkyni) z důvodu příslušnosti k ní či z důvodu účasti na jejích n. o., pokud by ji X s. o. odhalily. S touto otázkou se nevypořádal ani ve vztahu k celé X, tím méně ve vztahu k situaci v p. X, odkud pochází žalobkyně. Na takové posouzení žalovaný výslovně rezignoval, když na straně X uvedl, že jej zajímá vždy pouze a jen skutečnost, zda v individuálním případě konkrétního žadatele došlo během jeho pobytu ve vlasti nebo by s vysokou pravděpodobností mohlo dojít při jeho návratu do vlasti k závažnému porušení jeho lidských práv. Se stejnou argumentací neprovedl ani důkazy, které žalobkyně předložila a které dle jejího tvrzení popisují jednání s. o., jemuž jsou v. č. n. c., např. též c. X, a to i jmenovitě v p. X.
37. Takovému přístupu je třeba vytknout, že jednak dává takřka výlučný důraz na p. utrpené v minulosti, jednak ve vztahu k budoucnosti požaduje „vysokou pravděpodobnost“ závažného porušení lidských práv, což je v rozporu se standardem „přiměřené pravděpodobnosti“ budoucího p. vymezeným výše; a konečně se nijak nezabývá h. p. z důvodu samotné p. k dané c. Žalovaný se například nijak nevypořádal s h. t. p. z důvodu č. v dané c., která plyne ze z. o zemi původu (§ 300 X t. z., viz např. z. F. H. ze dne X, bod X.), na což také žalobkyně poukázala v projednávané žalobě. Soud v tom dává žalobkyni za pravdu a doplňuje, že X t. z. umožňuje o. k t. o. s. osoby p. k z. s. označovaným jako s. o. Ačkoliv X soudy obecně vysvětlily, co tyto o. charakterizuje, neexistují žádná uveřejněná kritéria pro jejich určení či obranu proti takovému nařčení. X vláda mezi dalšími považuje také k. s. X za z. s. (srov. informaci M. z. v. S. s. a. ze dne X). Ze z. o zemi původu neplyne, že X t. z. by se vztahoval jen na určité o. X, lze tedy předpokládat, že se jedná o předpis platný pro celé území země. Žalovaný však na straně X napadeného rozhodnutí jen žalobkyni doporučil, aby své p. s p. řešila p. do jiné o. X, neboť její p. se omezovaly na m. X, aniž by podrobněji vyložil, jak dospěl k tomu, že v jiných č. X žalobkyni nic podobného n.
38. Takovou úvahu je nutno označit za zkratkovitou a nepřezkoumatelnou pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný neuvedl konkrétní zprávu o zemi původu a její konkrétní část, z níž tento závěr učinil. Tím porušil § 68 odst. 3 správního řádu. Možnost v. p. je upravena v § 2 odst. 7 zákona o azylu, podle něž p. nebo v. ú. není, pokud se o. cizince z p. nebo v. ú. vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má, nebo, je-li osobou bez

státního občanství, státu jeho posledního trvalého bydliště a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné č. státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této č. státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný s. z p. ani nejsou dány důvodné o., že by mu zde h. skutečné n. v. ú., nebo b) má přístup k účinné ochraně před p. nebo v. ú.

39. Svou výše citovanou úvahou, byť velmi nekonkrétní, o dostupnosti efektivní vnitřní ochrany, jako by žalovaný implicitně přijal výchozí předpoklad aplikace § 2 odst. 7 zákona o azylu, tedy že „*se o. cizince z p. nebo v. ú. vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má*“. To je však v rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Žalobkyně totiž opakovaně vyjádřila svou o. ve vztahu k celému ú. X a žalovaný čerpal ze z. o zemi původu, podle nichž se výše popsané p. z. n. s. nevážou jen na konkrétní část X, nýbrž na celé j. ú., přičemž v některých p. země jsou p. ještě i. Jinými slovy, z žádné ze z. o zemi původu neplyne, že p. n. s. jsou lokalizovány jen na určité o. země, jak se žalovaný snažil dovodit jen z výpovědi žalobkyně. Žalovaný tedy nijak nevysvětlil, ve kterých p. by h. t. s. byla menší než v d. p. žalobkyně a z čeho dovodil, že by tato h. byla v různých p. různá. Pouze poukázal na výpověď žalobkyně, podle níž se žalobkyně osobně setkala s p. v souvislosti s jejím v. jen na některých m., z čehož dovodil, že ve zbývajících č. z. bude v bezpečí. Soud souhlasí se žalobkyní, že v této části je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.
40. Žalovaný měl povinnost vyjít z dostupných informací o zemi původu, které musejí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, (4) transparentní a dohledatelné (rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, čj. 5 Azs 55/2008 – 71). Na jejich podkladě se měl důkladně vypořádat i s možností, zda p. všech č. c., k níž žalobkyně p., nedosahuje v X, a konkrétně v p. X, takové intenzity, že už samotné č. v této c. vyvolává odůvodněné o. z p., přestože její p. dosud nedosáhly i. p. Podle obsahu správního spisu lze soudit, že žalovaný disponoval dostatkem z. naplňujících uvedené vlastnosti, ale až na krátký výtah z jejich obsahu uvedený na straně X napadeného rozhodnutí rezignoval na jejich hodnocení ve vztahu ke konkrétní situaci žalobkyně, neboť se spokojil se svým zkratkovitým závěrem o tom, že žalobkyně p. dosud n., a tudíž jí žádné n. v zemi původu n., aniž by přezkoumatelně zdůvodnil, proč tomu tak je. Své závěry měl tedy opřít o konkrétní zjištění plynoucí ze z. o zemi původu a na tomto základě posoudit, zda přesto, že žalobkyně nebyla v minulosti p., jí v souvislosti s návratem n. n., které by mohlo nabýt i. p. To žalovaný neučinil, čímž zatížil v této části napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností. Jak podotkl NSS v obdobné věci, formální k. č. v z. c. sice nezakládá bez dalšího nutnost udělit mezinárodní ochranu každému žadateli, který by byl č. takové c., ale žalovaný je povinen posoudit, jak se skutková podstata trestního zákoníku uplatňuje v praxi, což žalovaný neučinil [srov. již zmíněný rozsudek NSS čj. 9 Azs 39/2019 – 77, bod 39 a násl. a zde citovaný rozsudek S. d. E. u. *M. v. I. en A. proti X (C 199/12)*, *Y (C 200/12)*, a *Z proti M. v. I. en A. (C 201/12)* ze dne X, který je aplikovatelný i na projednávanou věc]. Na okraj soud dodává, že třebaže žalovaný výslovně nenabádal žalobkyni, aby v. s. v. s. (v průběhu jednoho z pohovorů jí k vyřešení všech jejích p. „poradil“ v. se v.), není možné, aby v dalším řízení ustrnul jen na závěru, že žalobkyně se jako č. tzv. X, tj. c. p. v. převážně v s., mohla p. vyhnout p. v. u., neboť i to by bylo v rozporu s kvalifikační směrnicí a judikaturou S. d. E. u. k jejím rozhodným ustanovením (srov. rozsudek velkého senátu ve spojených věcech C-71/11 a C-99/11, *S. r. N. proti Y a Z* ze dne X, bod X).

41. Soud shrnuje, že žalovaný poté, co vyhodnotil výpověď žalobkyně tak, že ji lze považovat za p. c. X, se měl zabývat nejen tím, zda žalobkyně sama v minulosti byla v. konkrétním aktům p., nýbrž měl též zvážit možnost, zda již z důvodu č. v této c. je přiměřeně pravděpodobné, že takovému p. bude po návratu do země původu v. Samotná skutečnost, že by se takovému p. mohla žalobkyně vyhnout tím, že se jí pomocí t. o. podaří příslušnost k c. u. před s. o. země původu, pak pohledem judikatury S. d. E. u. nedostačuje k závěru, že s. z p. není odůvodněný.
42. K námitce žalobkyně týkající se rozložení důkazního břemene a věrohodnosti její výpovědi soud uvádí následující. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně o. Č. r. předložila d. s n. ú., které uvedla na pravou míru, až když na ně sám poukázal. To podle něj snížilo věrohodnost žalobkyně ve vztahu k dalším jejím tvrzením rozhodným pro udělení mezinárodní ochrany (viz stranu 19). Na jiném místě žalovaný vyjadřoval pochybnosti o azylovém příběhu žalobkyně, neboť se její líčení i. s p. při pohovorech lišilo v dílčích skutečnostech (viz stranu 23). Z toho usoudil, že ve skutečnosti v zemi původu nikdy o. n., pouze v. z. r. země k odůvodnění o. z návratu do X. Byť to tedy žalovaný explicitně neuvedl, je zřejmé, že vyhodnotil výpověď žalobkyně v části popisující její o. v zemi původu (konkrétní i.) jako nevěrohodnou, resp. záměrně zveličenou, byť třeba vycházející z jistého reálného základu. V žalobě tomu žalobkyně oponuje tvrzením, že její výpověď byla konzistentní.
43. Podle judikatury může žalovaný zcela vyloučit z celkového posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestaly (tj. neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo). Ostatní tvrzení musí být součástí celkového posouzení rizika p., kde jim je přisouzena váha podle míry pravděpodobnosti, s jakou lze soudit, že odpovídají skutečnosti. Jiná situace je, pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti; v tomto případě (a pouze v tomto případě) může žalovaný bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného a nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008 – 70).
44. Žalovaný by tedy mohl označit za nevěrohodná jednotlivá tvrzení žalobkyně či by ji mohl označit za celkově nevěrohodnou, to však pouze z důvodu její nevěrohodnosti v relevantních aspektech její žádosti o mezinárodní ochranu. Nevěrohodnost žalobkyně by bylo možné založit na otázce její deklarované p. k c. či na okolnostech i., které údajně vedly k jejímu o. ze země původu (s. p. a její p. o z. žalobkyně, pocit, že je o.), nikoliv jen na tom, že ve snaze opustit X uvedla v příslušných dokumentech n. ú. Naopak lze dát za pravdu žalobkyni, že je pochopitelné uvést do žádosti n. ú., jež jí zajistí b. v. Nelze rozumně očekávat, že potenciální žadatelka o mezinárodní ochranu odkryje svůj azylový příběh dříve, než se ocitne fakticky i právně na území vybrané cílové destinace. Její nevěrohodnost tedy nelze založit ani jen na tom, že nepravdivé údaje obsažené v žádosti o turistické vízum žalobkyně zopakovala i při p. do X. Její nevěrohodnost by bylo možno založit teprve na tom, pokud by si navzájem odporovala její vyjádření v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebo by byla v rozporu s informacemi o zemi původu zjištěnými v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany.
45. Žalovanému lze přisvědčit v tom, že ve výpovědi žalobkyně lze shledat rozpory ve dvou významných ohledech, které nebyly přesvědčivým způsobem vysvětleny. První rozpor se týká průběhu i. ze dne X. V pohovoru ze dne X žalobkyně uvedla, že společně se č. s. ve v. u. před p., přičemž vypověděla, že se všechny d. p., poté se však j. s. o., nevěděly, co se s ní stalo. Až když se dostaly zpět do m., zjistily, že tato s. byla z. p. Ve vlastnoručním podání

ze dne X žalobkyně průběh tohoto i. popsala tak, že se v p. r., aby p. nevěděla, koho h. S. ztratila b., ale n. se ohlédnout, později bylo její ch. c. o. k., ale ze s. b. dál. Když se setmělo, tak se s., ale j. s. ch., obávaly se, že byla z. Proto ji ostatní začaly h. Později se d., že tato s. byla z. Během doplňujícího pohovoru ze dne X žalobkyně uvedla, že nejprve b. v. s., poté se r., jinak by je ch. Žalobkyně pak b. s j. s., které se u. č. b., p. si n. a k. Žalobkyně ji t., pak už se setmělo a u. stále dál, až se s. ve s. S. s. k. a řekla žalobkyni, ať u. dál, protože ona již n., tak aby je n. s. Dál proto žalobkyně u. sama, až zjistila, že už ji p. n. U. k m., kde se měly s ostatními s. s. Pak šly s. s. h., ale n. ji. Od s. pak z., že tuto s. p. z. Byť tedy žalobkyně v obecné rovině držela stále stejnou dějovou osu, v jednotlivostech se vyskytly nepřesnosti, které nebyla žalobkyně schopna přesvědčivě vysvětlit a které nejsou toliko marginální, nýbrž svědčí o nedostatku konzistentnosti výpovědi žalobkyně. Dále žalobkyně při pohovoru dne X uvedla, že do X p. jako p. V doplňujícím pohovoru ze dne X upřesnila, že od poloviny X požádala z. o d., protože se musela u. Ve vlastnoručním podání rovněž zmínila, že se od i. z X u., nechodila do p. Tomu ovšem neodpovídá skutečnost, že jí z. dne X vydal p. o z. (tedy po X t. a.), neboť je obecně známo, že X p. p. je vůči z. méně š., pokud jde o d. d., než p. p. v e. z. V tomto p. přitom z. prohlásil, že žalobkyně je u něho z., souhlasí s její d. v X a po tuto dobu jí bude držet p. m. Datum vystavení p. p. se rozchází s výpovědí žalobkyně, která při doplňujícím pohovoru dne X uvedla, že z. požádala o vydání p. dne X.

46. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že lze mít opodstatněné pochybnosti o věrohodnosti výpovědi žalobkyně, pokud jde o i. ú., jimž měla být v zemi původu v. Nelze přijmout tezi žalobkyně, že své p. v zemi původu prokázala svojí konzistentní a bezrozpornou výpovědí. Je nicméně třeba dodat, že naopak nebyly shledány žádné rozpory týkající se otázky, zda je žalobkyně k. a p. c. X. Jakkoliv by tedy mohl žalovaný v důsledku vyloučení všech nevěrohodných tvrzení týkajících se jednání, jemuž žalobkyně čelila před svým odchodem ze země původu, dospět ke správnému závěru, že nebyla vůbec p., nezabývá ho to povinnosti na podkladě z. o zemi původu vyhodnotit, zda žalobkyni nehrozí p. z důvodu prosté p. k c.
47. Soud se ztotožnil s žalobkyní, že pochybnosti o skutečných důvodech podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany nelze založit na tom, že jí trvalo pět dní, než d. z X do z. ž. v X. Časová prodleva mezi v. na ú. Č. r. a podáním žádosti o azyl může být jistě indicií pro zjištění, zda cizinec ve skutečnosti nepřicestoval z azylově irelevantních důvodů a o mezinárodní ochranu nepožádal až v situaci, kdy v ní vidí poslední možnost pro legalizaci svého pobytu. Takové úvahy jsou nicméně namístě tehdy, pokud by žádost o mezinárodní ochranu podal až s odstupem několika m. či l. od p. na ú. Č. r., zpravidla v době, kdy by již pobýval na jejím ú. i. a snažil se tímto způsobem legalizovat si další pobyt. V nyní posuzovaném případě uplynulo mezi p. žalobkyně do Č. r. a podáním žádosti o mezinárodní ochranu p. p. d., což nelze hodnotit jako nepřiměřené prodlení, žalobkyně pobývala na území Č. r. oprávněně, n. jí u. správního v.
48. K námitce žalobkyně týkající se o. p. a způsobu c. do p. s. soud uvádí, že tyto skutečnosti vskutku mohou mít určitou relevanci pro posouzení jejího případu. Žalovaný na straně 19 napadeného rozhodnutí uvedl, že nemůže především pominout skutečnost, že výše jmenovaná p. do Č. r. zcela zjevně v rámci o. s. dalších svých s., jejích údajných s., které však neznala. Na stejném místě pak žalovaný zdůraznil, že X o. vydaly žalobkyni bez jakýchkoli problémů c. p. s b. ú. na její pravou t., a dodal, že mu rovněž nebyla ochotna sdělit žádné podrobnosti o konkrétních osobách, které jí z. v. a které ji rovněž n. do p. s.

X, kde bezprostředně po svém p. do Č. r. požádala o mezinárodní ochranu. V případě žalobkyně i ostatních údajných s., kteří dle svých slov (až na výjimky) nikdy předtím neopustili zemi svého původu, natož X k., a n. žádným c. j. vyjma X, je podle žalovaného naprosto vyloučeno, aby bez v. pomoci p. do Č. r., a dokonce až do X. Na straně 20 žalovaný pokračoval s tím, že rovněž skutečnost, že uvedená s. X s. p. zahrnující i žalobkyni p. do Č. r. výhradně v období od X do X, a nikdy předtím ani poté, přestože v. bez výjimky h. o dlouhodobém p. jejich r. n. s. a skutečnosti, že se m. s. před příchodem do vlasti n., s. o jasné o. jejich p. do Č. r. a tomu, že se nejednalo o i. o. k. o., které ze své v. měly u. zcela s. pod vlivem v. o., konkrétně z důvodu tvrzených o. kvůli svému n. p., ale o z. a. t. o., o jejichž důvodech a motivech lze pouze spekulovat. Z toho je patrné, že výsledkem těchto úvah není jasný závěr žalovaného, nýbrž pouze určité náznaky toho, že příchod žalobkyně byl o. kýmsi, kdo d. z. i v. X p. s b. ú. a b. o. X.

49. K tomu soud podotýká, že odůvodnění napadeného rozhodnutí musí být založeno na racionálních důvodech, nikoli na náznacích a čtení mezi řádky, neboť takové rozhodnutí je pak nutně nepřezkoumatelné. Pokud tím chtěl žalovaný naznačit, že kupř. disponuje informacemi od z. s., podle nichž by žalobkyně mohla pro Č. r. představovat b. r., což by pochopitelně mělo skutečný vliv na její celkovou věrohodnost, byl povinen tyto informace promítnout do odůvodnění rozhodnutí. Měl tak učinit způsobem, který n. b. z. Č. r. a zároveň umožní soudní přezkum jeho rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 9. 4. 2009, čj. 7 As 5/2008 – 63). Pokud odůvodnění zůstalo v pasážích vyjadřujících se k údajné o. a podezřelé b. o. žalobkyně ze země původu v uvedené podobě plné nedořečených náznaků, jsou pro soud nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti. Přitom b. v. ze země původu podle judikatury samo o sobě nezpůsobuje nevěrohodnost žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu (srov. rozsudky NSS ze dne 8. 4. 2010, čj. 1 Azs 7/2010 – 114, a ze dne 4. 1. 2018, čj. 10 Azs 254/2017 – 40).
50. Soud nadto se žalobkyní souhlasí, že výše uvedená argumentace žalovaného příliš neodpovídá jejímu případu, neboť vypověděla, že z X p. jen s j. s. kolegyní z p. a s dalšími d. ž. se seznámily v l. Nepřípadná argumentace žalovaného zjevně vychází z toho, že ji v totožném znění užil v obdobných věcech tzv. X k., jak plyne z již zmíněných rozsudků NSS čj. 9 Azs 39/2019 – 77 a čj. 9 Azs 125/2019 – 61. Ostatně žalobkyně také v žalobě poukázala na totožnou argumentaci žalovaného v mnoha obdobných případech.
51. Soud shrnuje, že indicie obsažené v napadeném rozhodnutí týkající se b. a ú. o. o. žalobkyně z X mohou skutečně naznačovat, že žalobkyně fakticky není v zemi původu p. o., či dokonce že její o. byl o. z důvodů, které by udělení mezinárodní ochrany vylučovaly. V nynější podobě jsou však v napadeném rozhodnutí uvedeny pouze v podobě indicií, které nelze soudně přezkoumat, rozhodnutí je tedy stíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Ostatně pro posouzení věci není rozhodující, zda žalobkyně vycestovala ze země původu z azylově relevantních pohnutek, nýbrž zda jsou její o. z p. po návratu do země původu odůvodněné (prospektivní pohled na institut mezinárodní ochrany).
52. Soud se dále zabýval zákonností té části napadeného rozhodnutí, v níž žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně reálně není o. v. ú., a tedy jí neudělil ani doplňkovou ochranu. Ani tento závěr žalovaného nemůže obstát, neboť žalovaný nezjišťoval, zda jsou č. c. X terčem takového jednání, které lze kvalifikovat jako v. ú. ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. To má význam zejména v situaci, pokud žalovaný dospěl k závěru, že jednání s. o. země původu nelze vzhledem k jeho nedostatečné intenzitě kvalifikovat jako p., neboť v. ú. ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu je již samotné porušení práva nebýt m. a

práva nebýt p. n. či p. z., aniž by bylo vyžadováno závažné porušení těchto práv, jak je tomu v případě definice p. Naproti tomu je ve vztahu k h. v. ú. vyžadován vyšší důkazní standard (reálné n., nikoliv jen přiměřená pravděpodobnost). Jestliže se tedy žalovaný nezabýval tím, zda by žalobkyně v případě návratu do země původu nebyla vystavena h. v. ú., a to z důvodu p. k c., je jeho závěr o nenaplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

53. Ve vztahu k doplňkové ochraně žalobkyně dále namítla, že jí h. v. ú. ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu i z toho důvodu, že podala žádost o mezinárodní ochranu v zahraničí, jelikož došlo k m. těchto p. Poukázala na to, že závěry žalovaného nemají oporu ve správním spisu. Žalovaný na straně 33 napadeného rozhodnutí konstatoval, že neexistují důkazy o systematickém t., z. a š. z. n. žadatelů o mezinárodní ochranu po jejich návratu do země původu. Tvrzení žalobkyně považuje za účelové, neboť z jím shromážděných informací nelze dovodit, že by žalobkyně byla po svém návratu do země původu z. a p. za podání žádosti o mezinárodní ochranu v Č. r. z n. d. K tomu soud uvádí, že nejen ze samotného rozhodnutí, nýbrž ani z obsahu správního spisu není patrné, co žalovaný míní oněmi „jím shromážděnými informacemi“. Chybí zde totiž odkaz na konkrétní podklad, který by se zabýval postavením neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do země původu, tím méně pak postavením žadatelů žádajících z důvodu n. p. Za této situace je nutno konstatovat, že závěr žalovaného není opřen o žádná skutková zjištění. I v tomto rozsahu je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
54. S otázkou důsledků m. se žalovaný vypořádal na straně 34 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné připomněl, že žadatelům o udělení mezinárodní ochrany je garantována ochrana osobních údajů, především ve vztahu k zemi jejich původu. Přestože se v č. m. o. z. o tom, že v Č. r. žádá o azyl z n. d. X lidí původem z X, případně další články k této kauze, nebyly v daných článcích rozhodně uvedeny žádné informace, na základě kterých by bylo možno identitu jednotlivých žadatelů zjistit. Dále žalovaný podotkl, že m. ve svých informacích c. samotné žadatele o mezinárodní ochranu či jejich z., což n. o reálnosti jejich o. ze z. jejich p. Soud souhlasí se žalovaným, že na m. p. se skutečně podíleli neúspěšní žadatelé, což je mu známo z veřejně dostupných zdrojů. Žalobkyně jen konstatovala, že se m. p. dopustil m. v. K tomu soud uvádí, že se nemohl zabývat otázkou, zda m. p. má za následek splnění podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, neboť tomu brání výše popsaná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Bude na žalovaném, aby posoudil na základě podrobných a aktuálních z. o zemi původu zaměřených na p. neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, do jaké míry bude mít m. p. vliv na n. vzniku v. ú., zdali vůbec. Stranou pozornosti nemůže žalovaný nechat ani otázku, zda žalobkyni h. nějaká opatření ze strany s. o. z důvodu, že se do země původu vrátí po n. l. pobytu v z. (tedy po p. předpokládané d. v.).
55. Námitku žalobkyně týkající se neposouzení d. n. ze strany m. soud shledal jako nedůvodnou. Žalobkyně v průběhu správního řízení vůbec netvrdila, že d. n. p. na ní jejím m. je důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tedy jednou z p. jejího v. ze země původu a jedním ze zdrojů o. z p. či vzniku v. ú. v případě návratu do země původu. Zmínila ho jen jako důvod, který ji přiměl k o. na novou v. Z jejích výpovědí vyplynulo, že poté, kdy jí r. z. kvůli její v., s ním n. ve s. d., ale společně se s., přičemž m. žalobkyni ani nevyhledával. Žalobkyně ani netvrdila, že by měla o. z toho, že m. by po návratu do země původu pokračoval v d. n. Za této situace nelze žalovanému vyčítat, že se touto

otázkou v napadeném rozhodnutí zevrubně nevypořádal. Soud k tomu dodává, že žalobkyně sice v žalobě tvrdila, že se jí nedostalo zastání ze strany p., ale podle aktuální z. o zemi původu se výrazně zlepšila účinnost ochrany před d. n. ze s. s., neboť v X N. l. s. s v. vydaly nové pokyny k případům d. n. včetně doporučení pro rozhodování o o. d. n., které se dopustily z. proti ú. V p. téhož roku byl přijat zákon o d. n., který vyžaduje, aby p. prošetřila všechna ohlášení d. n. a stanovila systém s. p. na ochranu o. (srov. V. z. A. I.). Situace, v níž p. žalobkyni neposkytla ochranu po n. ze s. m., se odehrála v roce X, tedy před změnami, které popisují z. o zemi původu. Nelze tak mít za to, že d. n. by v tomto případě mohlo odůvodnit udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

56. Ve vztahu k důkazním návrhům žalobkyně soud uvádí, že pro potřeby rozhodnutí o žalobě bylo provedení těchto důkazů nadbytečné.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

57. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že žalovaný zatížil napadené rozhodnutí nesprávným posouzením právní otázky důsledků žalobkyní tvrzené p. k c. X, a to otázky prospektivnosti a individuálnosti posouzení odůvodněnosti s. z p., tedy výkladu § 12 písm. b) zákona o azylu. V důsledku toho je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný nezjišťoval na podkladě z. o zemi původu, do jaké míry je pravděpodobné, že by žalobkyně mohla být v. aktům p. To představuje důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Zcela nepodložená je úvaha žalovaného o neexistenci h. v. ú. po případném návratu žalobkyně do země původu v rámci posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany, neboť žalovaný o této otázce rozhodl, aniž by si opatřil z. o zemi původu řešící danou otázku (o. p. c., o. žadatelů o mezinárodní ochranu a o. osob navrátilých se po uplynutí povolené doby). Žalovaný opřel své rozhodnutí o skutečnosti v řízení nezjišťované, tedy zatížil jej nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].
58. Soud tedy zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to bez jednání. Rozhodl současně o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
59. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla v řízení zcela úspěšná, a má tak právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Neprokážala nicméně, že by jí v souvislosti s tímto soudním řízením vznikly jakékoliv náklady. Soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. prosince 2019

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce